

Η αλίευση των ψυχών (αρχιμανδρίτης π. Βαρνάβας Λαμπρόπουλος)

/ [Πεμπτούσία](#)

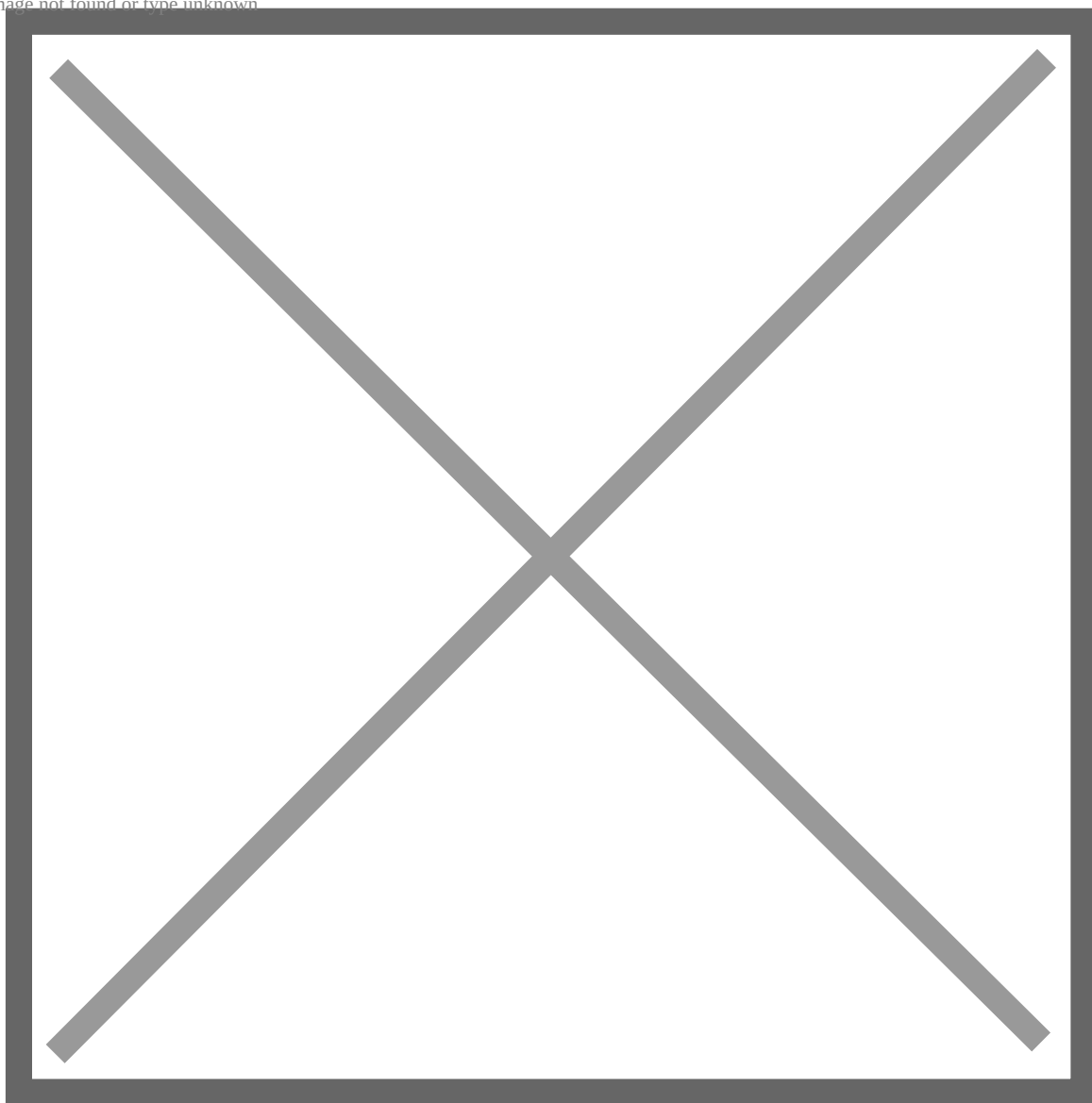
Κάποιοι ψαράδες χρειάστηκε κάποτε να μεταφέρουν τον άγιο Διονύσιο μαζί με άλλους κληρικούς σε νησάκι που βρίσκεται βόρεια της Ζακύνθου. Επειδή εκείνη την ημέρα τα δίχτυα τους είχαν μείνει άδεια, το απέδωσαν - όπως δυστυχώς συνηθίζουν πολλοί κατ' όνομα «χριστιανοί» μας- στην παρουσία των ιερωμένων και άρχισαν να μεμψιμοιρούν εναντίον τους. Τότε ο Άγιος μακροθυμώντας, αφού ευλόγησε τα δίχτυα τους, τους είπε να τα ρίξουν σε σημείο όπου ποτέ πριν δεν είχαν πιάσει τίποτε, με αποτέλεσμα να κινδυνέψουν τα δίχτυά τους να σχιστούν από τα πολλά ψάρια.

Που και πότε μας συναντά;

Οι επίσης απογοητευμένοι ψαράδες, που συνάντησε ο Χριστός στη λίμνη Γεννησαρέτ μετά από μία νύχτα με άδεια δίχτυα, όχι μόνο δεν ήταν προληπτικοί

απέναντι σε ανθρώπους του Θεού, αλλά πρόθυμα του παραχώρησαν τη βάρκα τους, για να σταθεί και να μιλήσει στο μαζεμένο πλήθος. Και ο Χριστός, κατά τον άγιο Θεοφύλακτο, τους «πλήρωσε» με το παραπάνω για τη μικρή εξυπηρέτηση: όχι απλώς τους χάρισε τόσο πλήθος ψαριών, ώστε να κινδυνέψουν να βυθιστούν οι βάρκες τους, αλλά τους έκανε την υψηλή κλήση να αλλάξουν αντικείμενο αλιείας και αντί για ψάρια να «ψαρεύουν» ανθρώπους.

Το πολύ λιτό σκηνικό της κλήσης των πρώτων μαθητών του Χριστού μαρτυρεί ότι ο Χριστός έρχεται να μας συναντήσει, χωρίς να απαιτεί εξωτερικές πολυτέλειες. Δεν επιθυμεί ούτε εξέδρες με δάφνες και φοίνικες, ούτε φιλαρμονικές και μεγάφωνα. Μας συναντάει αθόρυβα στην καθημερινότητά μας, στην ώρα του μόχθου και του ιδρώτα μας για τον επιούσιο. Και μέσα σ' αυτή την καθημερινότητα αγωνιά να δεί αν αληθινά τον περιμένουμε κι εμείς. Περιμένει να δεί αν έχουμε την -κατά τον άγιο Διονύσιο τον Αρεοπαγίτη- στοιχειώδη «επιτηδειότητα φωτοληψίας», για να τον αναγνωρίσουμε.

Η υψηλή κλήση

Οι ψαράδες της Ζακύνθου πιθανόν δεν είχαν τέτοιες προσδοκίες μέσα στη φτώχεια τους· φτώχεια της καρδιάς μάλλον παρά της τσέπης τους. Κατά τον π. Αλέξανδρο Σμέμαν, αισθάνονταν προς τους κληρικούς, «ο,τι και προς τα νεκροταφεία: Είναι ιερά, βρίσκονται έξω από τη ζωή και προκαλούν φόβο»· σαφώς και κακοτυχίες. Αντίθετα, οι ψαράδες της Γεννησαρέτ, πριν συναντήσουν τον Χριστό, είχαν συνεχή έγνοια τους πότε θα έρθει, ποιος θα είναι και πως θα τον αναγνωρίσουν. Γι' αυτό είχαν γίνει πιστοί μαθητές του Προδρόμου του, αγίου Ιωάννη. Έτσι, όταν τον κατάλαβαν από το θαύμα που επιτέλεσε, έστω κι αν το φως του τους αποκάλυψε εντονότερα την αμαρτωλότητα τους -όπως ιδιαίτερα φάνηκε από την αντίδραση του Πέτρου-, όχι μόνο δεν τον αποστράφηκαν, αλλά «αφέντες πάντα» (όλα τα άφησαν), ανταποκρίθηκαν πρόθυμα στο κάλεσμά του και τον ακολούθησαν.

Με αυτά «τα αλιευτικά επιτηδεύματα ο Χριστός αλίευσε τους πρώτους μαθητές του», όπως λέει ο άγιος Κύριλλος Αλεξανδρείας, δείχνοντας ότι «η κτίση υπακούει στα θοπρεπέστατα νεύματά του». Αυτό όμως ισχύει απροϋπόθετα μόνο για την άλογη κτίση. Η λογική κτίση, τα λογικά «ψάρια» που καλούνται να ψαρέψουν οι αλιευθέντες από τον Χριστό ψαράδες, δεν είναι δεδομένο ότι θα υπάκουνε σ' αυτούς. Αν «του ψαρά το πιάτο λίγες φορές είναι γεμάτο», μάλλον πιο σπάνια οι αλιείς ανθρώπων θα βλέπουν «ψάρια» στα δίχτυά τους. Γι' αυτό και ο Χριστός έκανε το θαύμα, ώστε -κατά τον άγιο Κύριλλο- να τους ενθαρρύνει ότι «πάντη τε και παντως» δεν θα είναι «άμισθος ο πόνος αυτών ούτε άκαρπος η σπουδή», όταν θα ρίχνουν τα δίχτυα «της ευαγγελικής μυσταγωγίας».

Άλογοι και λογικοί «ιχθύες»

Η υπακοή των λογικών «ιχθύων» δεν είναι δεδομένη για δύο κυρίως λόγους: Αφενός εξαρτάται από την ελευθερία τους· μία ελευθερία που συχνά την αχρηστεύει το βόλεμά τους στον βυθό της πλάνης. Και αφετέρου εξαρτάται από την ικανότητα των «αλιέων» να πείθουν τους αλιευόμενους ότι δεν θα καταλήξουν σε τηγάνι, αλλά σε «ύδωρ αλλόμενον εις ζωήν αιώνιον». Σίγουρα δεν είναι καθόλου εύκολο, «ιχθύες» που έχουν συνηθίσει το σκοτάδι του βυθού να πιστέψουν στο Φως της αιώνιας ζωής. Ακόμη και το κήρυγμα του δεινού «αλιέως» αποστόλου Παύλου είχε απογοητευτικά αποτελέσματα στην Αθήνα: «οι μεν εχλεύαζον· οι δε είπον, ακουσόμεθά σου πάλιν περί τούτου» (Πραξ. 17,32).

Φυσικά και σήμερα τις ίδιες -αν όχι μεγαλύτερες- απογοητεύσεις δοκιμάζουν οι «αλιείς» της Εκκλησίας. Πολύ εύστοχα το είπε ο νομπελίστας ποιητής Έλιοτ: «Γιατί οι άνθρωποι την Εκκλησία θα αγαπούσαν; Τους μιλάει για ζωή και για θάνατο, πράγματα που θα ήθελαν να ξεχνούσαν». Αξίζει να θυμηθούμε ότι αυτά τα πράγματα παραλίγο να ξεχάσουν και οι πρώτοι «αλιείς» της Εκκλησίας, όταν η πίστη τους δοκιμάστηκε σκληρά μετά την κάθοδο του Χριστού στον Άδη. Τότε οι μαθητές, όπως υπέροχα το περιγράφει το εωθινό δοξαστικό, γεμάτοι αθυμία και απογοήτευση από τον χωρισμό του Χριστού ξαναγύρισαν στην παλιά τους τέχνη· «και πάλιν πλοία και δίκτυα και άγρα ουδαμού». Ο Χριστός όμως εμφανίστηκε· και όχι μόνο τους βεβαίωσε για την Ανάστασή του, αλλά με μία δεύτερη θαυμαστή αλιεία τους χάρισε «δείπνον ξένον», ξαναθυμίζοντας την κλήση τους να γίνουν «αλιείς ανθρώπων».

Εμείς, ως λογικοί «ιχθύες», ας μην τους απογοητεύουμε ξαναγυρίζοντας στους βυθούς των παθών μας, αλλά ας τους καλούμε με τα λόγια του υμνωδού: «Οι τους βροτούς σαγηνεύσαντες τη του Λόγου σαγήνη εκ βυθού αγνωσίας, καμέ διασώσατε κλυδωνιζόμενον και βεβυθισμένον αμέτροις πταίσμασι».

Πηγή: www.agiazoni.gr